

Русия, Германия, Австрия, Англия, Италия съ молба да се застъпят за беднитѣ българи, да не би турцитѣ да се хвърлят върху тѣхъ и ги изколятъ. Ала турцитѣ се научили, че екзархъ Антимъ пратилъ до царетѣ въ Европа тайно свои хора и гнѣвно казали на първенцитѣ българи да свалятъ екзарха Антима отъ службата му и да го замѣстятъ съ другъ. Цариградскитѣ българи нѣмало какво да правятъ. Събрали се и решили да свалятъ отъ службата своя екзархъ. Вмѣсто него избрали най-младия, но и най-достойния български митрополитъ въ Ловечъ — Йосифа.

И така, отъ месецъ априлъ 1877 г. митрополитъ Йосифъ станалъ български екзархъ подъ име Екзархъ Йосифъ I — втори по редъ черковенъ глава на цѣлия български народъ.

Разкжсването на България

Войната за освобождението траяла десетъ месеца. На 3-и мартъ се подписалъ Санстефанскиятъ миръ и по договора българитѣ били събрани въ едно царство.

За жалость, Англия, Австрия и други държави не одобрили Санстефанския договоръ, та свикали съборъ въ Берлинъ, гдето наредили новъ договоръ, по който българскиятъ народъ билъ разкжсанъ на петъ части подъ чужди държави. До Берлинския договоръ екзархътъ билъ водачъ и глава на всички българи и неговата столица била Цариградъ.

Какво трѣбвало да стане сега, когато народътъ билъ разпокжсанъ? Едни казвали: екзархъ Йосифъ да се премѣсти отъ Цариградъ въ София, столицата на нова България. Други поддържали: екзархътъ да си остане въ Цариградъ, защото и оттамъ могълъ да управлява всички българи въ Княжеството, въ Източна Румелия, въ Македония и Одринско. Приело се Екзархъ Йосифъ да остане въ Цариградъ. Тамъ издигналъ красива желѣзна църква „Свети Стефанъ“ на „Златенъ